Залетів до хати лист
перший осені сумної.
Поруділий, наче лис,
весь пошерхлий, у сувої.

Осінь, осінь, біль тривог,
сива паморозь на скронях!
Доля тихий монолог
полинами в ноги клонить.

Розшматоване буття
духом безвини пропахло.
Осінь шепче каяття
насторожено і палко.

Застеляє лист сліди
на протоптаних дорогах,
і пливуть роки туди,
де тумани п'ють тривогу.